

[Leif Hermann]

Jeg skal komme med nogle kommentarer til de enkelte lovforslag, idet jeg i betragtning af stoffets omfang må begrænse mig til enkelte særlig iøjnefaldende problemer.

Hvad angår offentlighedsloven, skulle man synes, at nærdemokratidebatten netop her burde have ført til gennemgribende reformer, men det er påfaldende, at antallet af undtagelsesbestemmelser, når det gælder aktindsigt, i dette lovforslag er øget fra 3 til 5, uden at det i øvrigt har lettet overblikket over et i forvejen særdeles kompliceret område.

Særlig har jeg hæftet mig ved bestemmelserne i §§ 11, 12 og 14. § 11 undtager interne arbejdsdokumenter, eksempelvis når disse indgår som led i opfyldelsen af en hjemlet oplysningspligt. Vi kender en sådan oplysningspligt bl.a. fra den sociale bistandslovs § 17, hvor den jo forekommer meget uskyldig og meget fornuftig.

Nu er det imidlertid tanken, at der skal indføres en generel regel om oplysningspligt. Det kan vi læse i tavshedspligtsudvalgets betænkning, hvor man pusler med indførelsen af en § 6 b i den forvaltningslov, jeg skal komme tilbage til om lidt. Derved bliver området for denne undtagelsesbestemmelse væsentligt større og mere uoverskueligt.

I offentlighedslovens § 12, 3. pkt., undtager man i realiteten EF-sagsbehandlingen generelt. Det er naturligvis en oplysning, der vil være underholdende at tage med i den tilstundende debat op til EF-Parlamentsvalget, men allerede i dag har vi et særdeles lukket sagsbehandlingssystem inden for EF-området, ja, selv markedsudvalgets medlemmer har vanskeligt ved at få oplysningerne frem, skulle jeg hilse og sige fra vores medlemmer i dette udvalg.

Der vil videre kunne ske undtagelser for korrespondancer mellem et ministerium og dets styrelser og direktorater, for så vidt disse styrelser og direktorater udfører sekretariatsforretninger for ministeriet. Med hvilken begrundelse dette sker, ud over at forvaltningens struktur kan ændre sig, kan man kigge i vejviseren efter.

§ 14, der er uændret i forhold til den gældende formulering i offentlighedslovens § 2, stk. 1, nr. 2, er ikke tilpasset den betydelige og voksende offentlige interesse bl.a. for miljøproblemer. Man kan naturligvis ikke kritisere 1970-loven for mangler i denne henseende, for det kunne man ikke forudse den-

gang, men det kan man sandelig, når ministeren så at sige uændret gentager bestemmelsen i 1984. Hemmeligholdelse af oplysninger om tekniske indretninger og fremgangsmåder eller om drifts- og forretningsforhold indebærer, at oplysninger eksempelvis om, hvilke stoffer der udledes som forurenende, kan gøres utilgængelige, blot virksomheden forlanger det, selv om forureningen så at sige selv har fundet vej til offentligheden. Hvorvidt sådanne oplysninger kan undtages, er her overladt til myndighedernes skøn og ikke – hvad der ville være rimeligt – til en bevisførelse fra virksomhedernes side.

På ét område mener vi at der bør være helt klar offentlig adgang til at se, hvad virksomhedernes produkter indeholder, og det gælder fødevarerområdet i det omfang, det offentlige er i besiddelse af oplysninger herom. Det må være en menneskeret, at man klart og tydeligt kan få at vide, hvad der er i den kost, vi nødvendigvis skal spise til daglig.

Endelig kan jeg sige om lovens anvendelsesområde, at det generelt forekommer for snævert. Alle organer, hvis virksomhed er baseret på koncession eller direkte offentlig udgiftsdækning, skal på forhånd og ikke ved en bemyndigelsesbestemmelse være indarbejdet i loven.

I øvrigt skal jeg sige, at uskikken med bemyndigelsesbestemmelser nu her også har bredt sig ud over alle grænser. Her er nu i dette lovforslag en halv snes mod tidligere tre.

SFs stilling til dette lovforslag må afhænge af den behandling og af de i øvrigt helt nødvendige ændringsforslag, som vi nok skal komme med i udvalget. Vi ser derfor frem til en grundig og ikke mindst kritisk behandling i udvalget.

Hvad angår forvaltningsloven, er det naturligvis rigtigt, som det er sagt, at det er principielt vigtigt, at vi har fået en sådan lov, og vi synes også, det er positivt, at vi nu får disse regler samlet, navnlig også af hensyn til det kommunale område, som hr. Bjørn Elmquist var inde på. Det er også væsentligt, at vi har fået regler ind om partshøring, regler, som vi i hvert fald kun meget utydeligt har haft før. Men dermed må jeg også sige, at mine pæne bemærkninger slipper op.

Loven omfatter kun afgørelsesforvaltning og ikke faktisk forvaltning. Den side af det,